

Alice in Wonderland

Lewis Carroll

Alice in Wonderland

Met illustraties van Sir John Tenniel
en een nawoord van Lenny Bouman

Vertaald uit het Engels door Eelke de Jong

PANTHEON

© 1865, Lewis Carroll
© 2015 Pantheon, Amsterdam
Omslagontwerp Gazz Gazz
Typografie 358atwork

ISBN 978 90 488 2934 7
ISBN 978 90 499 0127 1 (e-book)
NUR 302

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Pantheon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

I	Onder in het konijnenhol	7
II	Het meer van tranen	15
III	De verkiezingswedloop en een lang verhaal	25
IV	Het konijn stuurt een hele Piet	33
V	Raad van een rups	43
VI	Big en peper	55
VII	Een eigenaardige theevisite	65
VIII	Het croquetveld van de koningin	75
IX	Het verhaal van de soepschildpad	85
X	De zeekreeft-quadrille	95
XI	Wie stal de taartjes?	103
XII	De getuigenverklaring van Alice	111
	Het wonderlijke leven van Lewis Carroll	123
	Belangrijke data uit het leven van dominee Charles Lutwidge Dodgson (Lewis Carroll)	129
	Bibliografie	131

Onder in het konijnenhol

Alice begon er schoon genoeg van te krijgen naast haar zusje aan de waterkant te zitten en niets te doen te hebben. Een paar keer had ze een steelse blik in het boek geworpen dat haar zusje aan het lezen was, maar er stonden geen plaatjes of gesprekken in, ‘en wat heb je aan een boek,’ dacht Alice, ‘zonder plaatjes of gesprekken?’

Daarom overwoog ze (voor zover dat ging, want het warme weer maakte haar erg slaperig en suf), of het vlechten van een krans van madeliefjes leuk genoeg was om er voor op te staan en de madeliefjes te plukken, toen plotseling een wit konijn met roze oogjes vlak langs haar rende. Dit was op zichzelf niet zo heel gek; en evenmin vond Alice het erg vreemd om het konijn bij zichzelf te horen zeggen: ‘Lieve hemel! Lieve hemel! Ik kom te laat!’ (toen zij later hierover nadacht drong het tot haar door dat ze zich wel degelijk had moeten verbazen maar op dat ogenblik leek het allemaal heel gewoon); maar toen het konijn echt een horloge uit zijn vestzakje haalde, erop keek en daarna verder rende, sprong Alice overeind want het flitste door haar heen dat ze nog nooit eerder een konijn had gezien met een vestzakje of een horloge om daar uit te halen. Brandend van nieuwsgierigheid, rende ze hem door het weiland achterna en kwam nog juist op tijd om te zien hoe hij wegschoot in een groot konijnenhol onder de heg.

Het volgende ogenblik kroop Alice hem achterna, zonder er een moment bij stil te staan hoe ze er ooit weer uit moest komen.

Het konijnenhol liep eerst een eindje rechtdoor als een tunnel en boog toen plotseling naar beneden, zo plotseling dat Alice geen tijd had om zich te bedenken en al naar beneden viel in wat een hele diepe put leek. De put was heel diep of ze viel heel langzaam, maar ze had

onder het vallen tijd genoeg om rond te kijken en zich af te vragen wat er zou gaan gebeuren. Eerst probeerde ze naar beneden te kijken om er achter te komen waar ze eigenlijk naar toe ging, maar het was te donker om iets te zien. Toen keek ze naar de wanden van de put en zag dat die vol hingen met kasten en boekenplanken; hier en daar hingen kaarten en platen aan kromme spijkers. Ze pakte in het voorbijgaan een jampotje van een van de planken: er stond ‘oranje marmelade’ op maar tot haar grote teleurstelling was het potje leeg. Ze wilde het liever niet laten vallen, bang dat iemand het op zijn hoofd zou krijgen, en slaagde erin het in een van de kasten terug te zetten toen ze daar in haar val voorbijkwam.

‘Nou!’ dacht Alice bij zichzelf, ‘na zo’n val als deze, kan het me niets meer schelen om van trappen te rollen. Wat zullen ze me thuis allemaal flink vinden. Trouwens, ik zou er niet eens wat van zeggen als ik van de nok van het huis viel.’ (Wat waarschijnlijk waar was.)

Dieper, dieper, dieper. Zou er nooit een eind aan de valpartij komen? ‘Ik vraag me af hoeveel kilometer ik nu al gevallen ben?’ zei ze hardop. ‘Ik moet zo langzamerhand bij het middelpunt van de aarde zijn. Eens kijken: dat zou ongeveer zesduizend kilometer zijn, geloof ik – (Alice had een paar van dit soort zaken op school geleerd en hoewel het niet zo’n uitgezochte gelegenheid was om met haar kennis op te scheppen, omdat er niemand was om naar haar te luisteren, was het toch een goede oefening om die op te frissen) – ja, dat is ongeveer de juiste afstand – maar dan vraag ik me toch af op welke lengte- of breedtegraad ik ben aangekomen.’ (Alice had niet het flauwste idee wat lengte- of breedtegraad was, maar ze vond die woorden goed klinken.)

Even later begon ze opnieuw. ‘Ik vraag me af of ik dwars door de aarde zal vallen! Wat zal het grappig zijn tussen de mensen uit te komen die met hun hoofden naar beneden lopen. De tegenfoeteraars geloof ik – (Ze was eigenlijk blij dat deze keer niemand luisterde, omdat het helemaal niet het juiste woord leek) – maar ik zal hen moeten vragen wat de naam van hun land is, zie je. Neemt u me niet kwalijk mevrouw, is dit Nieuw-Zeeland of Australië?’ (En ze probeerde een buiging te maken terwijl ze dat zei – stel je voor, een buiging maken

terwijl je door de lucht valt! Denk je dat je dat klaar zou spelen?) ‘Maar wat zal ze me dan een dom meisje vinden? Nee, ik kan er beter niet naar vragen; misschien staat het wel ergens op.’

Dieper, dieper, dieper. Ze had niets anders te doen en daarom begon Alice maar weer te praten. ‘Dina zal me vanavond wel heel erg missen, denk ik.’ (Dina was de kat). ‘Ik hoop dat ze eraan zullen denken haar een schoteltje melk te geven als het tijd is voor de thee. Dina, liefje! Ik wou dat je bij me was. Er zijn geen muizen in de lucht, ben ik bang, maar je zou een vleermuis kunnen vangen en die lijkt erg op een muis, weet je. Maar eten katten vleermuizen? vraag ik me af.’

Op dit punt aangekomen, begon Alice zich nogal slaperig te voelen en bleef ze alsmaar als in een droom tegen zichzelf zeggen: ‘Eten katten vleermuizen? Eten katten vleermuizen?’ en soms: ‘Eten vleermuizen katten?’ want je begrijpt dat het er nauwelijks toe deed hoe ze het zei, omdat ze toch op geen van beide vragen een antwoord wist. Ze voelde dat ze wegdoezelde en begon juist aan een droom, waarin ze hand in hand met Dina wegwandelde, en haar heel ernstig vroeg: ‘Kom Dina, vertel me de waarheid: heb je ooit een vleermuis gegeten?’ toen ze plotseling pats! boem! op een hoop droge takken en bladeren neerkwam.

De valpartij was afgelopen. Alice had zich helemaal geen pijn gedaan en sprong meteen weer overeind. Ze keek naar boven, maar daar was alles donker. Voor haar lag een andere lange gang, en het witte konijn kon ze nog steeds zien terwijl het de gang afrende. Er was geen ogenblik te verliezen. Alice ging hem als de weerga achterna en kwam nog juist op tijd om hem toen hij een hoek om ging te horen zeggen: ‘Bij mijn oren en snorrenbaard, wat is het al laat!’ Ze zat hem op de hielen toen hij de hoek om ging, maar daarna was het konijn nergens meer te bekennen. Ze bevond zich in een langgerekte, lage ruimte, verlicht door een rij lampen die aan het plafond hingen.

Aan alle kanten waren deuren, maar die zaten op slot, en toen Alice de hele zaal was rond geweest en alle deuren had geprobeerd, bleef ze terneergeslagen in het midden staan en vroeg zich af hoe ze hier ooit weer uit moest komen. Plotseling ontdekte ze een tafeltje op drie poten

dat gemaakt was van stevig glas. Behalve een klein gouden sleuteltje lag er niets op en in haar eerste opwelling dacht Alice dat dit wel op een van de deuren zou passen. Maar helaas, de sloten waren te groot, of de sleutel was te klein, in elk geval kreeg ze er niet één mee open. Toen ze haar ronde voor de tweede keer deed, ontdekte ze echter een laaghangend gordijn dat ze de eerste keer niet had gezien, en daarachter bevond zich een deurtje van ongeveer veertig centimeter hoog. Ze probeerde het gouden sleuteltje in het slot en tot haar grote vreugde paste het.

Alice maakte het deurtje open en zag dat daarachter een smalle doorgang was, niet veel wijder dan een rattenhol. Ze ging op haar knieën liggen en kon nu met één oog door het hol in de mooiste tuin kijken die je ooit gezien hebt. Wat verlangde ze er vreselijk naar om uit die donkere ruimte weg te zijn en een beetje rond te dwalen tussen die perken met

schitterende bloemen en koele fonteinen, maar ze kon haar hoofd niet eens door de opening krijgen. 'En zelfs als mijn hoofd er door paste,' dacht onze arme Alice, 'dan zou me dat nog niet veel helpen want mijn schouders passen er zeker niet door. O, ik wou dat ik in elkaar kon schuiven als een telescoop. Ik denk wel dat ik het zou kunnen, als ik maar wist hoe ik moest beginnen.' Want zie je, er waren de laatste tijd zoveel gekke dingen gebeurd, dat Alice bijna niets meer voor onmogelijk hield.

Het leek weinig zin te hebben bij het deurtje te blijven wachten. Daarom keerde ze terug naar de tafel, in de vage hoop dat er nog een sleutel

zou liggen of anders een soort handleiding waarin stond hoe je mensen als telescopen in elkaar kon schuiven. Maar nu vond ze er een klein flesje ('Dat stond er net beslist niet,' zei Alice), en om de hals van het flesje hing een etiketje waarop in mooie grote drukletters 'drink mij' stond.

Dat is makkelijk gezegd, 'drink mij', maar onze slimme kleine Alice was niet van plan dit hals over kop te doen. 'Nee,' zei ze, 'eerst eens kijken of er geen 'vergif' op staat.'

Want ze had allerlei aardige verhaaltjes gelezen over kinderen die verbrand waren en opgegeten door wilde dieren en andere onplezierige dingen waren overkomen, alleen omdat ze niet naar de grote mensen hadden willen luisteren, bijvoorbeeld dat je je lelijk aan een gloeiende pook kunt branden als je die te lang vasthoudt, en dat, als je je met een mes flink in je vinger snijdt, die meestal gaat bloeden, en ze had nooit vergeten dat het je vroeg of laat beslist opbreekt als je veel uit een fles drinkt waarop 'vergif' staat.

Maar op de fles stond nergens 'vergif', zodat Alice het waagde er een beetje van te proeven en hem, toen ze er achter kwam dat het spul erg lekker smaakte, vervolgens in één teug leegdronk (het leek een beetje op een soort mengsel van kersentaart, roompudding, ananas, gebraden kalkoen, toffees en warm geroosterd brood met boter).

'Wat een gek gevoel,' zei Alice. 'Het is alsof ik als een telescoop in elkaar schuif.'

En dat was inderdaad zo. Ze was nu nog maar vijfentwintig centimeter groot en haar gezicht klaarde op bij de gedachte dat ze klein genoeg was om door het deurtje in die prachtige tuin te komen. Maar eerst wachtte ze een paar minuten om te kijken of ze nog verder zou krimpen. Ze werd er een beetje zenuwachtig van. 'Want kijk,' zei Alice bij zichzelf, 'het zou er wel eens op kunnen uitdraaien dat er niets van mij overblijft, zoals van een kaars die opbrandt. Ik vraag me af hoe ik er dan zou uitzien.' En ze probeerde zich voor te stellen hoe de vlam van een kaars er uitzag nadat de kaars was opgebrand, want ze kon zich niet herinneren ooit zoiets te hebben gezien.

Toen ze na een poosje merkte dat er niets meer gebeurde, besloot ze meteen de tuin in te gaan. Maar wat jammer voor onze arme Alice!

Toen ze bij de deur kwam, merkte ze dat ze het gouden sleuteltje had vergeten en toen ze naar de tafel terugliep om het te halen, merkte ze dat ze er met geen mogelijkheid meer bij kon. Door het glas kon ze het heel duidelijk zien liggen en ze deed haar uiterste best om langs een van de poten van de tafel naar boven te klimmen, maar die was te glad. Uitgeput van alle inspanningen ging ons arme kind op de grond zitten huilen.

‘Kom op, het heeft geen zin zo te huilen,’ zei Alice streng tegen zichzelf. ‘Ik raad je aan er onmiddellijk mee op te houden.’ Meestal gaf ze zichzelf uitstekend raad (al volgde ze die zelden op), en soms schold ze zich de huid zo vol dat de tranen haar in de ogen sprongen. Ze herinnerde zich dat ze zelfs een keer had geprobeerd zich een draai om de oren te geven omdat ze in een spelletje croquet met zichzelf vals had gespeeld, want dit eigenaardige kind hield ervan om te doen alsof ze uit twee personen bestond. ‘Maar het heeft nu geen zin,’ dacht onze arme Alice, ‘te doen alsof ik uit twee personen besta. Er is nauwelijks genoeg van mij over voor één redelijk persoon.’

Kort daarop viel haar oog op een klein glazen doosje dat onder de tafel lag. Ze maakte het open en vond een koekje waarop met letters van krenten ‘eet mij’ stond. ‘Kom, laat ik het maar opeten,’ zei Alice. ‘Als ik dan groter word, kan ik bij de sleutel en als ik kleiner word, kan ik onder de deur door kruipen. Op beide manieren kan ik in de tuin komen. Hoe – dat kan me niet schelen.’

Ze at een stukje en vroeg zich bezorgd af: ‘Welke kant, welke kant?’ terwijl ze haar hand op haar hoofd hield om te voelen welke kant ze uitgroeide. Ze was heel verbaasd toen ze merkte dat ze niet veranderde. Nu is dat meestal zo als je een koekje eet, maar Alice was er zo aan gewend geraakt dat er ongewone dingen gebeurden, dat het haar nogal saai en stom leek als alles bij hetzelfde bleef. Daarom hapte ze meteen door en had het koekje al gauw op.

II

Het meer van tranen

‘Hoe raarder, hoe raarder!’ riep Alice. (Ze was zo verrast dat ze een ogenblik helemaal vergat, hoe ze behoorlijk Nederlands moest spreken). ‘Nu schuif ik uit elkaar als de grootste telescoop die ooit bestond! Dag voeten!’ (want toen ze omlaag keek naar haar voeten leken die bijna uit het gezicht te zijn verdwenen, zo ver waren ze van haar af). ‘O, mijn arme voetjes, wie moet jullie nu je schoenen en sokken aantrekken, schatjes? Ik weet zeker dat ik het niet kan! Ik ben veel te ver weg om iets voor jullie te kunnen doen. Je moet jezelf maar zien te redden – maar ik moet aardig tegen ze blijven,’ dacht Alice, ‘want anders willen ze misschien dezelfde kant niet meer uit lopen als ik. Weet je wat? Ik geef ze elk jaar met Kerstmis een paar nieuwe laarzen.’

En ze vroeg zichzelf af hoe ze dat moest klaarspelen. ‘Ze moeten door de postbode worden bezorgd,’ dacht ze. ‘Wat is het eigenlijk leuk om cadeautjes naar je eigen voeten te sturen! Wat zal het adres er gek uitzien!’

*Aan De Weledele Heer Rechtervoet Van Alice,
Haardkleedje,
Bij Het Haardscherm.
(liefs van Alice).*

Lieve hemel, wat praat ik een onzin!

Op hetzelfde ogenblik stootte haar hoofd tegen het plafond van de zaal. Ze was nu trouwens meer dan drie meter lang en pakte meteen het gouden sleuteltje en holde ermee naar de tuin deur.

Arme Alice! Het enige wat ze kon doen was op haar zij gaan liggen en met één oog in de tuin kijken. De kans om er te komen, leek kleiner dan ooit. Ze ging zitten en begon weer te huilen.

‘Een grote meid als jij’ (dat kon ze nu wel zeggen) ‘moest zich schamen om zo te huilen!’ zei Alice. ‘Houd er onmiddellijk mee op, zeg ik je!’ Maar ze ging gewoon door en hilde tranen met tuiten, tot zich een groot meer om haar heen had gevormd dat ongeveer een meter diep was en tot halverwege de zaal doorliep.

Een poosje later hoorde ze in de verte getrippel van voetjes en ze droogde gauw haar tranen om te kijken wie er aan kwam. Het was het witte konijn dat terugkeerde, schitterend gekleed, met een paar witte glacéhandschoenen in de ene hand en een grote waaier in de andere. Hij kwam heel gehaast aanrennen, terwijl hij in zichzelf mompelde: ‘O! De hertogin, de hertogin! O! Wat zal ze woedend zijn als ik haar heb laten wachten!’ Alice was zo wanhopig dat ze iedereen te hulp zou hebben geroepen. Daarom begon ze toen het konijn dichterbij kwam op een zachte bedeesde toon: ‘Alstublieft, meneer –’

Het konijn schrok zich een hoedje, liet de witte handschoenen en de waaier vallen en maakte zich zo hard als hij kon in het donker uit de voeten.

Alice raapte de waaier en de handschoenen op en begon zich, omdat het erg warm in de zaal was, koelte toe te wuiven terwijl ze bleef praten. ‘Wel, allemensen! Wat een rare dingen gebeuren er vandaag! En gisteren ging alles nog zo gewoon. Ik vraag me af of ik vannacht veranderd ben. Eens kijken, was ik dezelfde toen ik vanmorgen opstond? Als ik me goed herinner, voelde ik me een beetje anders. Maar als ik niet dezelfde ben, vraag ik me af: Wie ben ik dan in hemelsnaam? Daar draait het om!’ En ze ging alle kinderen van haar leeftijd die ze kende na om te zien of ze misschien met een van hen was verwisseld.

‘Ik weet zeker dat ik niet Ada ben,’ zei ze, ‘want die heeft zulke lange krullen en mijn haar krult helemaal niet en ik weet ook zeker dat ik niet Mabel ben, want ik weet een heleboel en zij, gut, zij weet maar zo’n klein beetje. Trouwens, zij is zij en ik ben ik, en – och lieve hemel, wat is het allemaal ingewikkeld. Ik zal eens nagaan of ik al die dingen nog weet die ik vroeger wist. Eens kijken: vier keer vijf is twaalf, en vier keer zes is dertien, en vier keer zeven is – lieve help! Zo kom ik nooit tot twintig! Maar goed, de tafels van vermenigvuldiging betekenen ook niet alles, laten we het eens met aardrijkskunde proberen. Londen is de hoofdstad van Parijs, en Parijs is de hoofdstad van Rome, en Rome – nee, dat is helemaal fout, dat weet ik zeker. Ik moet verwisseld zijn met Mabel! Laat ik eens proberen ‘Aan de oever’ op te zeggen.’ En ze vouwde haar handen in haar schoot alsof ze een lesje opzei en begon, maar haar stem klonk hees en vreemd en de woorden leken anders dan vroeger:

*Aan de oever van de Rotte,
tussen Delft en Overschie,
zat een kikkors luid te wenen
met een kleine op haar knie.*

*‘Lieve kleine,’ sprak de oude,
‘Zie je daar die ooievaar?
’t Is de moordenaar van je vader,
hij vrat hem op met huid en haar.’*

*‘Nomdeju,’ zo sprak de kleine,
‘heeft dat schoelje dat gedaan?
Als ik later groot en sterk ben,
zal ik hem op zijn falie slaan!’*

‘Ik ben er zeker van dat dit niet de juiste woorden zijn,’ zei onze arme Alice, en haar ogen schoten vol tranen toen ze verder ging: ‘Ik ben vast Mabel en dan moet ik in dat kleine enge huisje gaan wonen en dan

heb ik bijna geen speelgoed en o, dan moet ik nog zo veel leren! Nee, één ding staat vast: als ik Mabel ben, blijf ik hier! En ze hoeven echt niet naar beneden te roepen: ‘Kom maar boven, schatje!’ Ik zal alleen maar naar boven kijken en zeggen: ‘Nou, wie ben ik? Vertel me dat eerst maar eens.’ En als ik het leuk vind om die persoon te zijn, kom ik boven. Zo nee, dan blijf ik hier beneden tot ik iemand anders ben geworden – maar, o lieve help!’ riep Alice, terwijl ze plotseling weer in tranen uitbarstte, ‘ik zou niets liever willen dan dat ze naar beneden riepen. Ik word er zo moe van om hier alleen te zijn!’

Toen ze dit had gezegd, keek ze naar haar handen en was verbaasd te zien dat ze onder het praten een van de witte glacéhandschoentjes van het konijn had aangetrokken.

‘Hoe is me dat gelukt?’ dacht ze. ‘Ik moet weer kleiner geworden zijn.’ Ze stond op en liep naar de tafel om te meten hoe groot ze was en merkte dat ze voor zover ze het kon bekijken nog maar ongeveer zestig centimeter was en nog steeds snel verder in elkaar kromp. Ze kwam er al gauw achter dat de oorzaak hiervan de waaier was die ze in haar hand hield en ze liet hem vlug vallen, net op tijd om te voorkomen dat ze zover in elkaar zou krimpen dat er niets van haar overbleef. ‘Dat was op het nippertje!’ zei Alice, behoorlijk geschrokken van de plotselinge verandering maar erg blij dat ze nog leefde. ‘En nu naar de tuin!’ En ze rende zo hard ze kon naar het deurtje. Maar helaas! Het deurtje zat weer op slot en het gouden sleuteltje lag net als de vorige keer boven op de glazen tafel, ‘en erger kan het niet,’ dacht ons arme kind, ‘want ik ben nog nooit zo klein geweest als nu. En dat is erg genoeg.’

Terwijl ze dit zei, gleed ze uit en een ogenblik later, plons! lag ze tot haar kin in zout water. Haar eerste gedachte was dat ze op de een of andere manier in de zee terechtgekomen was, ‘en in dat geval kan ik met de trein terug,’ zei ze bij zichzelf. (Alice was één keer in haar leven naar zee geweest, en ervan overtuigd dat naar welk strand je ook gaat er altijd badkoetsjes in zee staan en een aantal kinderen met houten schepjes in het zand aan het graven zijn en dat er een rij pensions staat met daarachter een station). Maar ze kwam er al gauw achter dat ze in

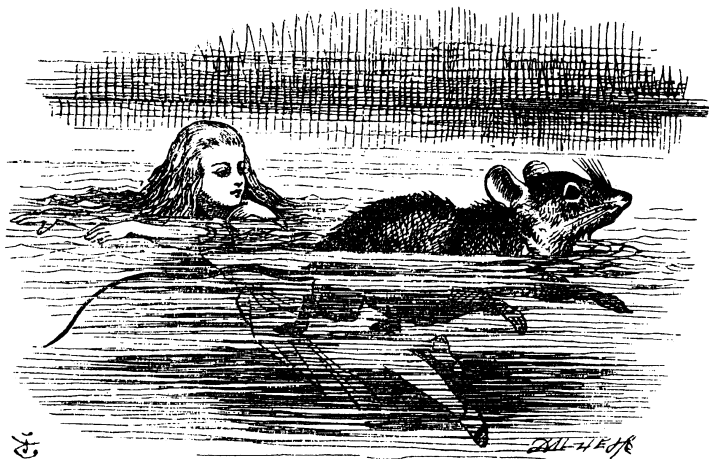
het meer lag van de tranen die ze had vergoten toen ze drie meter groot was. 'Ik wou dat ik niet zo vreselijk had gehuild,' zei Alice, terwijl ze rondzwom om de kant te vinden. 'Ik denk dat ik daarvoor nu word

gestraft door in mijn eigen tranen te verdrinken. Dat zou te gek zijn, maar vandaag is alles gek.'

Op dat moment hoorde ze een eindje verder in het meer iets spatten en ze zwom die kant uit om te kijken wat het was. Eerst dacht ze dat het een walrus was of een nijlpaard maar toen herinnerde ze zich hoe klein ze nu was en ze merkte al gauw dat het maar een muis was die net als zij in het water was gevallen.

'Zou het enige zin hebben,' dacht Alice, 'iets tegen een muis te zeggen? Er gebeuren hier zulke rare dingen dat het me niet zou verbazen als hij kon praten. Proberen kan in elk geval geen kwaad.' En ze begon: 'O muis, weet je ook hoe ik uit dit meer moet komen? Ik word zo moe van het rondzwemmen!' (Alice dacht dat dit de beste manier was om

tegen een muis te praten. Ze had zoiets nog nooit eerder gedaan maar ze herinnerde zich dat ze in de Latijnse grammatica van haar broer had zien staan: ‘een muis, van een muis, aan een muis, een muis, o muis’.) De muis keek haar onderzoekend aan en scheen met een van zijn oogjes te knipogen maar hij zei niets.

‘Misschien verstaat hij me niet,’ dacht Alice. ‘Misschien is het wel een Franse muis die met Napoleon is meegekomen.’ (Want hoewel ze veel van geschiedenis afwist, had Alice maar een flauw idee hoe lang geleden iets was gebeurd).

Dus begon ze opnieuw: ‘Où est ma chatte?’ wat de eerste zin uit haar Franse leerboek was. De muis sprong plotseling boven het water uit en scheen te sidderen van angst. ‘O, neem me niet kwalijk!’ riep Alice vlug, bang dat ze de gevoelens van het arme dier had gekwetst. ‘Ik vergat helemaal dat je niet van katten houdt.’

‘Niet van katten houden!’ riep de muis met een schrille, opgewonden stem. ‘Zou jij van katten houden als je in mijn plaats was?’

‘Nou, misschien niet,’ zei Alice sussend, ‘wees maar niet boos. Maar ik wou dat ik je kon voorstellen aan onze kat Dina. Ik denk dat je best

van katten zou gaan houden als je haar zag. Ze is zo lief en aanhalig,' vervolgde Alice, een beetje in zichzelf pratend, terwijl ze op haar gemak door het meer zwom, 'en ze zit zo lief bij de kachel te snorren, terwijl ze haar pootjes likt en haar gezicht wast – en ze is zo lekker zacht op je schoot – en ze kan zo geweldig muizen vangen – o, neem me niet kwalijk!' riep Alice, want nu gingen de haren van de muis overeind staan, en ze was er zeker van dat ze hem erg had beledigd. 'Als je dat liever hebt, zullen we er niet meer over praten.'

'Die is goed!' riep de muis, bevend tot aan het puntje van zijn staart. 'Alsof ik over een dergelijk onderwerp zou willen praten! Onze familie heeft altijd katten gehaat, het zijn lelijke platvloerse ordinaire beesten! Laat mij dat woord nooit meer horen!'

'Ik zal het niet meer zeggen,' zei Alice, terwijl ze snel naar een ander onderwerp van gesprek zocht. 'Ben jij – ben jij gek – op – op – honden?' De muis gaf geen antwoord en Alice ging geestdriftig door: 'Er woont zo'n leuk hondje bij ons in de buurt, dat zou ik wel eens aan je willen voorstellen. Een kleine terriër met hele heldere ogen, weet je, en met o zulk lang krullend bruin haar. En hij haalt dingen op als je ze weggooit en hij kan mooi zitten en om zijn eten vragen en allerlei andere kunstjes – ik kan me er nog niet de helft van herinneren – en hij is van een boer, zie je, en die zegt dat hij zoveel plezier van hem heeft, dat hij wel duizend gulden waard is. Hij zegt dat hij alle ratten dood maakt en – o lieve help!' riep Alice met spijt in haar stem, 'ik ben bang dat ik hem weer heb beledigd!' Want de muis zwom zo hard als hij kon van haar weg en veroorzaakte een geweldige deining in het meer.

Daarom riep ze hem vriendelijk na: 'Lieve muis! Kom terug, dan zullen we niet meer over katten of honden praten, als je dat liever hebt!' Toen de muis dit hoorde draaide hij om en zwom langzaam naar haar terug. Zijn gezicht was heel bleek (van opwinding, dacht Alice) en hij zei met een omfloerste, trillende stem: 'Laten we naar de kant gaan, dan zal ik je mijn geschiedenis vertellen en dan zul je begrijpen waarom ik zo'n hekel heb aan katten en honden.' Het was hoog tijd om weg te gaan want het werd behoorlijk druk in het meer met alle vogels en dieren die er in waren

gevallen. Er zat een eend bij en een dodo, een papegaai en een jonge arend, en nog meer vreemde schepsels. Alice ging voorop en het hele gezelschap zwom naar de kant.